

SECȚIA I PENALĂ

1. Efectele deciziei nr. 732/2014 a Curții Constituționale cu privire la infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, faptă prevăzută de art. 336 alin. (1) C.pen. Lipsa efectului dezincriminării acestei infracțiuni

- Cod procedură penală: art. 396 alin. (1), (2) și (5) C. pr. pen.
- Cod penal: 336 C. pen.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 732/2014, publicată în M. Of. nr. 69 din 27.01.2015, prin care s-a declarat neconstituționalitatea sintagmei „la momentul prelevării mostrelor biologice” din cuprinsul art. 336 alin. (1) C. pen. nu a operat o dezincriminare a faptei de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, întrucât instanța de contencios constituțional nu a constatat neconstituționalitatea însăși normei de incriminare anterior menționate, în întregul său, ci a declarat caracterul neconform cu legea fundamentală exclusiv în privința sintagmei respective, doar cu referire la aceasta evidențiind lipsa de accesibilitate și previzibilitate, ca trăsături calitative ce trebuie în mod esențial îndeplinite în definirea unei infracțiuni, pentru ca norma care o prevede să constituie „lege”, în accepțiunea art. 7 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În consecință, valoarea alcoolemiei cu relevanță din perspectiva actualei norme de incriminare trebuie determinată în raport cu momentul săvârșirii acțiunii ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii respective (conducerea unui vehicul pe un drum public), când aceasta, care este esențialmente o infracțiune de pericol, se consumă.

(decizia penală nr. 371/A din data de 25 februarie 2016)

Prin sentința penală nr. 21 din 19.02.2015, pronunțată de Judecătoria Lehliu Gară, în temeiul art. 396 alin. (5) C. pr. pen. rap. la art. 16 alin. (1) lit. b) C. pr. pen., cu aplicarea art. 5 C. pen., a fost achitat inculpatul L.F.A. pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, faptă prevăzută de art. 336 alin. (1) C. pen., în temeiul art. 275 alin. (3) C. pr. pen., cheltuielile judiciare fiind lăsate în sarcina statului.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul fondului a reținut următoarele aspecte:

În seara zilei de 22.02.2014, în jurul orei 20,30, organele de poliție din cadrul IGPR-SR-Biroul A2 – Compartiment Patrulare au fost sesizate prin intermediul Sistemului de Urgență 112 cu privire la faptul că un ansamblu auto marca Volvo/Schmitz ce se deplasa pe A2, din direcția Constanța spre București în zona km 91 a fost implicat într-un accident nesoldat cu victime, iar conducătorul auto nu a oprit la locul producerii evenimentului rutier.

Urmare a acestei sesizări organele de poliție, în zona km 34, au oprit pentru verificare ansamblul auto compus din autotractorul marca Volvo cu numărul CD086YM și semiremorca marca Schmitz, cu numărul de înmatriculare AB...

Cu această ocazie s-a identificat conducătorul auto ca fiind inculpatul L.F.A. și s-a procedat la testarea sa cu aparatul alcooltest, întrucât s-a constatat că acesta prezenta halenă alcoolică, rezultatul evidențiind o valoare de 0,90 mg/l alcool în aerul expirat la ora 20,50.

Fiind audiat, inculpatul a recunoscut că a consumat alcool, astfel că a fost condus la IML Mina Minovici, în vederea recoltării de probe biologice. Astfel inculpatului i-au fost prelevate două probe biologice de sânge, iar în urma analizei acesteia, așa cum este specificat în buletinul de analiză toxicologică nr. 332/24.02.2014 din data de 24.02.2014, la ora 21,40 a rezultat o valoare de 2,10 ‰ alcool în sânge, iar la ora 22,40 a rezultat o valoare de 1,85 ‰ alcool în sânge.

Având în vedere situația de fapt astfel stabilit, instanța de fond a precizat că, la data de 27 ianuarie 2015, a fost publicată decizia Curții Constituționale nr. 732/2014, potrivit căreia sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) C. pen. este neconstituțională, întrucât aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării legilor și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 7 par. 1 referitor la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

S-a subliniat că astfel cum rezultă din considerentele deciziei nr. 732/2014, inculpatul trebuie să aibă o reprezentare clară asupra elementelor constitutive, de natură obiectivă și subiectivă, ale infracțiunii, astfel încât să poată să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea normei și să își adapteze conduita potrivit acesteia.

Instanța de fond a arătat că raportat la speță, sub raportul laturii obiective, condiția ca îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge să existe la momentul prelevării mostrelor biologice, plasează astfel consumarea infracțiunii la un moment ulterior săvârșirii ei, în condițiile în care de esența infracțiunilor de pericol este faptul că acestea se consumă la momentul săvârșirii lor, astfel că această condiție constituie un criteriu aleatoriu și exterior conduitei inculpatului în vederea tragerii la răspundere penală.

De asemenea, sub raportul laturii subiective, s-a reținut că modalitatea de incriminare prin acordarea de relevanță penală valorii alcoolemiei din momentul prelevării mostrelor biologice nu permitea inculpatului să prevadă consecințele nerespectării acesteia.

Drept urmare, judecătorul fondului a dispus achitarea inculpatului, cu motivarea că dispozițiile art. 336 alin. (1) C. pen. nu constituie o lege penală în sensul art. 7 din CEDO sub aspectul calității acesteia, a accesibilității și a previzibilității, întrucât la data săvârșirii infracțiunii inculpatul nu avea posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, ori în urma obținerii unei asistențe juridice adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa aplicabilă.

Cum în urma deciziei Curții Constituționale sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) C. pen. este neconstituțională, rezultă că inculpatul la momentul săvârșirii faptei nu putea cunoaște în mod previzibil care era conținutul infracțiunii și sancțiunea pe care o risca.

Împotriva acestei sentințe, în termenul legal, a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Lehliu Gară, care a criticat sentința apelată sub aspectul greșitei achitări a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 336 C. pen., pe motiv că această infracțiune ar fi fost dezincriminată prin decizia nr. 732/2014 a Curții Constituționale, considerându-se că prin materialul probator strâns în cauză s-a dovedit cu certitudine că la momentul opririi în trafic a inculpatului, acesta prezenta o îmbibație alcoolică mai mare de 0,80 gr/l alcool pur în sânge, astfel că soluția care se impune este aceea a condamnării inculpatului pentru infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport cu motivele de apel invocate, precum și din oficiu, potrivit art. 417 alin. (2) C. pr. pen. Curtea a constatat că apelul cu judecarea căruia a fost sesizată este fondat în considerarea următoarelor argumente:

Astfel, Curtea a reținut că, deși prima instanță, în urma unei evaluări complete și obiective a probatoriului strâns în cauză, a ajuns la concluzia incontestabilă că la momentul implicării ansamblului auto condus de către inculpat în evenimentul rutier petrecut pe Autostrada A2, acesta avea în sânge o concentrație alcoolică peste limita legală (respectiv de 2,39 g/l, conform raportului de expertiză medico-legală privind interpretarea retroactivă a

alcoolemiei), totuși, realizând o interpretare eronată a principiilor ce se desprind din considerentele deciziei nr.732/2014 a Curții Constituționale, a considerat fără temei că infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prev. de art. 336 alin. (1) C. pen. ar fi fost dezincriminată prin această decizie și ca atare că fapta probată și reținută în sarcina inculpatului nu ar mai fi prevăzută de legea penală.

Sub acest aspect, Curtea a arătat că Decizia nr. 732/2014 a Curții Constituționale prin care s-a declarat neconstituționalitatea sintagmei „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul art. 336 alin. (1) C. pen., nu a operat o dezincriminare a faptei de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, întrucât instanța de contencios constituțional nu a constatat neconstituționalitatea însăși normei de incriminare anterior menționate, în întregul său, ci a declarat caracterul neconform cu legea fundamentală exclusiv în privința sintagmei respective, doar cu referire la aceasta evidențiind lipsa de accesibilitate și previzibilitate, ca trăsături calitative ce trebuie în mod esențial îndeplinite în definirea unei infracțiuni, pentru ca norma care o prevede să constituie „lege”, în accepțiunea art. 7 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Drept urmare, consecințele obligatorii ale deciziei Curții Constituționale, prevăzute de art. 31 alin. (1), 3 din Legea nr. 47/1992, și anume suspendarea de drept pe o perioadă de 45 zile de la momentul publicării acesteia (27 ianuarie 2015) și, apoi, încetarea efectelor juridice, se referă numai la sintagma anterior enunțată, care, fiind astfel înlăturată, nu mai intră în conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) C. pen.

În consecință, valoarea alcoolemiei cu relevanță din perspectiva actualei norme de incriminare trebuie determinată în raport cu momentul săvârșirii acțiunii ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii respective (conducerea unui vehicul pe un drum public), când aceasta, care este esențialmente o infracțiune de pericol, se consumă.

Astfel fiind, Curtea a constatat, contrar părerii judecătorului fondului, că fapta analizată, de săvârșirea căreia inculpatul L.F.A. se face cu certitudine vinovat, este în continuare prevăzută de legea penală, constituind temeiul legal al angajării răspunderii lui penale.

Așadar, constatând că fapta la care se referă actul de trimitere în judecată există și constituie infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prevăzută de art. 336 alin. (1) C. pen. fiind săvârșită de inculpat cu vinovăție (sub forma intenției directe), Curtea, admitând apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Lehliu-Gară, a desființat sentința penală apelată și rejudecând cauza pe fond, a dispus condamnarea inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 396 alin. (2) C. pr. pen.

2. Obiectul procedurii de cameră preliminară. Cereri și excepții care nu sunt de natură a antrena constatarea unor neregularități ale actului de sesizare a instanței, excluderea unor probe ori sancționarea, potrivit art. 280-282 C. pr. pen., a unor acte de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, respectiv restituirea cauzei la parchet

- Cod procedură penală: art. 342, 345 alin. (3), art. 346 alin. (3) lit. a), b) și c) și art. 346 alin. (4)

Eventuala stabilire prin actul de sesizare a instanței a unei încadrări juridice greșite a faptelor descrise în cuprinsul acestuia sau pretinsul caracter incomplet al urmăririi penale nu pot fi cenzurate în procedura de cameră preliminară, conform obiectului acesteia, astfel cum este definit în art. 342 C. pr. pen. ci constituie chestiuni ce țin de analiza fondului cauzei.

De asemenea, administrarea unor probe de către organul de urmărire penală în lipsa convocării apărătorului ales al inculpatului nu este de natură a impune restituirea cauzei la

parchet pentru readministrarea acestor probe, întrucât eventuala vătămare cauzată dreptului la apărare al inculpatului prin nerespectarea prevederilor art. 92 C. pen., va putea fi cu succes remediată în cursul cercetării judecătorești, când toate probele pe care se sprijină acuzarea trebuie readministrate în mod nemijlocit, public și contradictoriu de către instanța de judecată.

(încheierea nr. 560/CP din data de 19 decembrie 2016)

Prin încheierea din camera de consiliu din 04 noiembrie 2016 pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul București în dosarul nr. 30570/3/2016/a1, au fost respinse ca nefondate excepțiile și cererile formulate de inculpații S.M., T.E., S.F., S.M. și P.G.D.

În temeiul art. 346 alin. (2) C. pr. pen., s-a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 2338/D/P/2015 al Parchetului de pe lângă ÎCCJ-DIICOT, privind pe inculpatul S.M., trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat în scopul comiterii infracțiunilor de trafic intern și internațional de droguri de mare risc în concurs cu 3 infracțiuni de trafic de droguri de mare risc în concurs și trafic internațional de droguri de mare risc, prev. de art. 367 alin. (1), teza I și alin. (2) C. pen., cu aplic. art. 41 C. pen., art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 C. pen., cu aplic. art. 13 lit. c) din Legea nr. 143/2000, art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 C. pen., cu aplic. art. 13 lit. c) din Legea nr. 143/2000, art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 C. pen. art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 C. pen., cu aplic. art. 38 C. pen.; pe inculpatul T.E., trimis în judecată, în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat în concurs cu complicitate la infracțiunea de trafic internațional de droguri de mare risc, ambele în stare de recidivă, prev. de art. 367 alin. (1), teza I și alin. (2) C. pen., cu aplic. art. 41 C. pen., art. 48 C. pen. rap. la art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 C. pen. și art. 13 lit. c) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 C. pen.; pe inculpatul B.E.C., trimis în judecată în stare de arest la domiciliu, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de trafic internațional de droguri de mare risc în concurs cu infracțiunea de trafic intern de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 C. pen.; pe inculpatul O.C.- F., trimis în judecată sub control judiciar, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de aderare la un grup infracțional organizat în concurs cu două infracțiuni de trafic de droguri de mare risc și deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, prev. de art. 367 alin. (1), teza a II-a și alin. (2) C. pen., art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 C. pen.; pe inculpata S.F., trimisă în judecată în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de sprijinire a unui grup infracțional organizat în concurs cu infracțiunea de trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 367 alin. (1), teza a II-a și alin. (2) C. pen., art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 C. pen.; pe inculpatul S.M., trimis în judecată în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de sprijinire a unui grup infracțional organizat în concurs cu infracțiunea de trafic intern de droguri de mare risc și complicitate la trafic intern de droguri de mare risc, prev. de art. 367 alin. (1), teza a II-a și alin. (2) C. pen., art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000; pe inculpata S.C., trimisă în judecată în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de sprijinire a unui grup infracțional organizat în concurs cu infracțiunea de complicitate la trafic intern și internațional de droguri de mare risc, prev. de art. 367 alin. (1), teza a II-a și alin. (2) C. pen., art. 48

C. pen. rap. la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, art. 48 C. pen. rap. la art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 C. pen.; pe inculpatul P.G.D., trimis în judecată în stare de deținere în altă cauză (arestat ulterior de judecătorul de cameră preliminară), sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat în concurs cu două fapte de instigare la infracțiunea de trafic intern de droguri de mare risc, ambele în stare de recidivă, prev. de art. 367 alin. (1), teza a I și alin. (2) din C. pen., art. 47 C. pen. rap. la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 C. pen. și art. 13 lit. c) din Legea nr. 143/2000, art. 47 C. pen. rap. la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 C. pen. și art. 13 lit. c) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 C. pen.; pe inculpata I.E.-D., trimisă în judecată în stare de libertate (pusă sub control judiciar de către judecătorul de cameră preliminară), sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de sprijinire a unui grup infracțional organizat în concurs cu două fapte de complicitate la infracțiunea de trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 367 alin. (1), teza a II-a și alin. (2) C. pen., art. 48 C. pen. rap. la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, art. 48 C. pen. rap. la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 C. pen.; pe inculpata P.F.-M., trimisă în judecată în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de infracțiunii de trafic intern de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000; pe inculpatul P.I., trimis în judecată în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000; pe inculpatul P.I.-B.-A., trimis în judecată în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de instigare la infracțiunea de trafic de droguri de mare risc, săvârșită în stare de recidivă, prev. de art. 47 C. pen. rap. la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 C. pen. și art. 13 lit. c) din Legea nr. 143/2000. Pe cale de consecință, s-a dispus începerea judecării cauzei privind pe inculpații anterior menționați.

Împotriva acestei încheieri, în termenul legal, printre alții, au formulat contestații inculpații S.M., P.G.D. și T.E.

Examinând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma criticilor invocate de inculpații contestatori, judecătorul de cameră preliminară al Curții a constatat că niciunul dintre argumentele prezentate în susținerea contestațiilor formulate de aceștia nu este apt a antrena desființarea încheierii pronunțate de judecătorul de cameră preliminară, cu consecința pronunțării vreuneia dintre soluțiile reglementate prin dispozițiile art. 345 alin. (3) C. pr. pen. art. 346 alin. (3) lit. a), b) sau c) C. pr. pen. ori art. 346 alin. (4) C. pr. pen.

Cu privire la contestația inculpatului S.M.

Examinând pretinsa neregularitate a actului de sesizare a instanței derivând din aceea că faptele descrise în cuprinsul acestuia ar fi primit o încadrare juridică necorespunzătoare, s-a constatat că această chestiune nu este de natură a atrage restituirea cauzei la procuror spre a-l determina pe acesta să-și revizuiască opinia cu privire la încadrarea juridică a faptelor deduse judecării sau la dispoziția de trimitere în judecată a inculpatului, ci aceste sollicitări vor putea fi invocate și analizate de către instanță, potrivit art. 386 C. pr. pen., în cadrul judecării fondului cauzei.

A mai constatat că faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, deci inclusiv infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, sunt suficient descrise în considerentele rechizitoriului, de o manieră susceptibilă de a produce consecințe juridice, respectiv de a investi instanța, în mod neîndoielnic, cu judecarea acelor fapte, expunerea situației de fapt realizată de către procurorul de caz permițând stabilirea obiectului și limitelor judecării, nefiind îndeplinite condițiile art. 346 alin. (3) lit. a) C. pr. pen. pentru restituirea cauzei la parchet.

Cât privește cererea de restituire a cauzei la parchet, în vederea refacerii/completării urmăririi penale, pe motivul încălcării dreptului la apărare, prin efectuarea unor acte de urmărire penală și administrarea unor probe în lipsa convocării apărătorului său ales, care

formulase o cerere explicită în acest sens, înregistrată la P.Î.C.C.J. – D.I.I.C.O.T. încă din data de 16 iunie 2016, judecătorul de cameră preliminară al Curții găsește că și aceasta este nefondată, întrucât, trecând peste faptul că apărarea acestui inculpat nu a nominalizat nicio probă administrată sau vreun act de urmărire penală îndeplinit ulterior datei de 16 iunie 2016, prin care să îi fi fost afectate drepturile și interesele procesuale ale inculpatului, ca efect al nerespectării prevederilor art. 92 C. pr. pen., pentru înlăturarea acestei pretense vătămări suferită de inculpat în exercitarea dreptului său la apărare nu este necesară refacerea acestor acte de urmărire penală sau readministrarea probelor de către procuror, întrucât, potrivit art. 374 alin. 6-10 C. pr. pen., readministrarea tuturor probelor pe care se sprijină acuzarea se va realiza cu și mai multe garanții, în mod nemijlocit, public și contradictoriu de către instanța de judecată în cadrul cercetării judecătorești, când, în plus, inculpatul poate solicita și administrarea de probe noi, iar instanța de judecată, la rândul său, poate dispune, din oficiu, administrarea oricărei probe apreciate a fi necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

Cu privire la contestația inculpatului T.E.

Solicitarea principală a acestui inculpat de a se constata nulitatea actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea dreptului său la apărare, prin aceea că punerea sa sub acuzare s-a realizat abia la finalul urmăririi penale, astfel încât apărătorul său a fost în imposibilitate de a participa la administrarea probelor pe care se sprijină acuzarea, iar intervalul scurt de timp care a trecut de la punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa și până la trimiterea în judecată nu i-a permis formularea de cereri și propunerea de probe în apărare, nu poate fi acceptată de către judecătorul de cameră preliminară al Curții, întrucât, pe de o parte, nicio dispoziție procedurală în vigoare nu impune organului de urmărire penală respectarea unui anumit moment pentru punerea sub acuzare și a altor persoane într-o cauză în care este deja începută urmărirea penală, fiind atributul exclusiv al procurorului de a stabili când este oportună dispunerea unei asemenea măsuri procesuale, iar pe de altă parte, eventuala vătămare ce ar fi putut fi cauzată dreptului la apărare al inculpatului în maniera descrisă de către apărătorul acestuia, a fost, cel puțin în parte, deja înlăturată prin îndeplinirea actului procesual al aducerii la cunoștință a calității de suspect, când potrivit art. 307 C. pr. pen., persoanei care dobândește această calitate i se aduce la cunoștință fapta pentru care este suspectată și încadrarea juridică a acesteia și, totodată, i se conferă posibilitatea de a lua la cunoștință de toate piesele dosarului și de a-și formula apărările necesare, fiind vorba exclusiv despre culpa inculpatului contestator și a apărării acestuia dacă în intervalul 26 iulie 2016 - 11 august 2016 nu și-a exercitat aceste drepturi procesuale legitime.

În plus, potrivit art. 374 alin. (6), 7, 9 C. pr. pen. inculpatul are dreptul de a solicita, în tot cursul judecății, atât readministrarea probelor din faza de urmărire penală pe care le contestă, cât și administrarea de probe noi în vederea lămuririi corecte și complete a tuturor împrejurărilor cauzei, după cum instanța însăși poate dispune, din oficiu, pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, administrarea oricăror probe pe care le consideră necesare și chiar readministrarea probelor necontestate din cursul urmăririi penale, conform art. 374 alin. (8), 10 din același cod.

Privitor la solicitarea de a fi înlăturate din ansamblul probator al cauzei procesele-verbale de consemnare a traducerilor convorbirilor telefonice interceptate în mod autorizat, deși, astfel cum corect a sesizat și judecătorul de cameră preliminară de la Tribunal, aceste traduceri au fost realizate de către specialiști din cadrul poliției judiciare, despre care, din lipsa informațiilor necesare, nu se poate stabili dacă au sau nu calitatea de interpreți sau traducători autorizați, potrivit legii, totuși, trecând peste faptul că până la acest

moment apărarea inculpatului contestator T.E. nu a demonstrat existența vreunei vătămări concrete cauzată intereselor inculpatului prin administrarea acestei probe cu încălcarea prevederilor art. 143 alin. (3) C. pr. pen. cu referire la art. 12 din același act normativ, în sensul de a fi oferit măcar un singur exemplu din care să rezulte că lipsa de conformitate a traducerilor efectuate de către specialiștii I.G.P.R., este de subliniat și faptul că existența unor posibile inadvertențe strecurate în conținutul acestor procese-verbale de transcriere în limba română a convorbirilor telefonice și comunicărilor purtate în limba turcă va putea ci cu succes remediată pe parcursul judecății prin efectuarea acestor traduceri de către interpreți sau traducători autorizați, potrivit legii.

De asemenea, nu există motive pertinente nici pentru a dispune anularea interceptărilor de convorbiri telefonice obținute ca urmare a punerii în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică de către lucrătorii de poliție judiciară din cadrul Direcției de Operațiuni Speciale a Inspectoratului General al Poliției Române, întrucât legalitatea obținerii acestor probe nu este condiționată de o anumite modalitate în care procurorul dispune ca punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică să fie realizată de către lucrători specializați din cadrul poliției, ci este necesar ca persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere să aibă calitatea de organe de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției, or potrivit statutului său juridic, Direcția Operațiuni Speciale este o unitate de suport informativ, tactic-operational și tehnico-operativ specializat ce deservește structurile din componența Ministerului Afacerilor Interne - Inspectoratul General al Poliției Române și a Ministerului Public care solicită sprijinul de specialitate în instrumentarea unor cauze complexe în situații operative care necesită o acțiune urgentă sau prezintă grad ridicat de risc, astfel încât, în speță, au fost întru-totul respectate prevederile art. 142 alin. (1) C. pr. pen.

Cu privire la contestația inculpatului P.G.D.

Cea dintâi solicitarea a acestui inculpat vizează restituirea cauzei la procuror pe motiv că nu au fost administrate probe pentru dovedirea infracțiunii de grup infracțional organizat, or judecătorul de cameră preliminară al Curții reamintește că pretinsul caracter incomplet al urmăririi penale nu poate fi cenzurat în procedura de cameră preliminară, conform obiectului acesteia, astfel cum este definit în art. 342 C. pr. pen. iar textul legal ce reglementează soluțiile care pot fi pronunțate în cadrul acestei proceduri (art. 346 din același cod) nu permite restituirea cauzei la Parchet, pentru completarea urmăririi penale, prin administrarea sau readministrarea de probe.

De altfel, eventuala lipsă de suport probator a acuzațiilor ce au stat la baza trimiterii inculpatului în judecată va fi putea fi invocată de acesta pe fondul cauzei, drept un impediment al angajării răspunderii sale penale pentru infracțiunile pretins nedovedite mai presus de orice îndoială rezonabilă.

În ceea ce privește cererea de constatare a nulității relative a declarației martorului A.A., judecătorul de cameră preliminară al Curții observă că nu a fost invocat, și nici din oficiu nu poate fi identificat, vreun motiv de nelegalitate în administrarea acestei probe. Mai mult decât atât, judecătorul de cameră preliminară al Curții învederează inculpatului contestator că ipoteza cauzării vreunor vătămări drepturilor sale procesuale prin administrarea acestei probe, este exclusă de împrejurarea că îi este recunoscută și garantată prin lege posibilitatea de a solicita și obține readministrarea acesteia, în cursul judecății, în mod nemijlocit și în condiții de contradictorialitate.

3. Cerere de recunoaștere și punere în executare pe teritoriul statului român a unei hotărâri judecătorești de condamnare pronunțată de un stat străin. Motive de refuz al recunoașterii și punerii în executare a unei astfel de hotărâri

- Cod penal: alin. (1) lit. b) C. pen.
- Legea nr. 302/2004: art. 137 alin. (1) și (3) rap. la art. 135 alin. (1) și alin. (6) lit. c), art. 136 alin. (2) lit. i), art. 136 alin. (3) cu referire la art. 151 alin. (1) lit. f)

Pentru admiterea cererii de recunoaștere și punere în executare a unei hotărâri judecătorești străine, este imperios necesar ca persoana condamnată să se afle în România, în sensul de a avea domiciliul sau reședința pe teritoriul statului român sau de a se afla încarcerată în vreun loc de deținere de pe teritoriul statului solicitat, neîndeplinirea acestei condiții constituind motiv de refuz al recunoașterii și punerii în executare a hotărârii, conform art. 136 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 302/2004.

De asemenea, cererea de recunoaștere și punere în executare a unei hotărâri judecătorești străine poate fi refuzată, potrivit art. 136 alin. (3) cu referire la art. 151 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 302/2004, și pe motiv că, în conformitate cu legea penală română, s-a împlinit termenul de prescripție a executării pedepsei.

(sentința penală nr. 200/F din data de 14 noiembrie 2016)

Prin referatul nr. 1512/II-5/2016 din data de 02 noiembrie 2016, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a sesizat această instanță, în temeiul art. 137 alin. (1) și (3) rap. la art. 135 alin. (1) și alin. (6) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată, pentru a aprecia cu privire la recunoașterea și punerea în executare în România a sentinței penale din data de 03.07.2003 pronunțată de Judecătoria Edineț din Republica Moldova, prin care numita B.T. a fost condamnată la pedeapsa de 6 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei într-o colonie de educare prin muncă cu regim comun, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism.

Analizând sesizarea, pe baza documentelor și informațiilor comunicate de către statul de condamnare, respectiv obținute de către Parchetul care a făcut sesizarea, Curtea a constatat următoarele:

La data de 08.06.2016, la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost înregistrată adresa nr. 74768/2015/DR/12P a Ministerului Justiției prin care a fost transmisă cererea formulată de Judecătoria Edineț, din Republica Moldova, având ca obiect recunoașterea sentinței penale pronunțate de această instanță la data de 03.07.2003, definitivă conform certificatului emis de Judecătoria Edineț, în baza căreia numita B.T. a fost condamnată la pedeapsa 6 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei într-o colonie de educare prin muncă cu regim comun, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 1052 alin. (2) C. pen. al Republicii Moldova.

În fapt, prin sentința a cărei recunoaștere și punere în executare se solicită, în sarcina persoanei condamnate B.T. s-a reținut că în perioada 1999-2000, folosindu-se de starea materială precară a victimelor, a recrutat mai multe persoane de sex feminin pe care le-a transportat în București, România, sub pretextul că le găsește de lucru în construcții și le-a constrâns să practice prostituția.

Prin încheierea din 29.08.2000, s-a dispus măsura arestării preventive a numitei B.T. pentru 30 de zile din momentul reținerii, iar din certificatul nr. 14400 din data de 13.11.2015, emis de Judecătoria Edineț, rezultă că acesta s-a aflat în arest preventiv din data de

14.03.2002 până la 03.05.2002, când a fost pusă în libertate pe cauciune, potrivit încheierii din data de 03.05.2002 a Judecătorei Edineț.

În examinarea cererii cu care a fost sesizată, cu titlu preliminar, Curtea a reamintit că dispozițiile legale incidente în această materie sunt cele prevăzute în Secțiunea a 2-a din Capitolul II al Titlului V din Legea nr. 302/2004, republicată, denumirea acestei secțiuni fiind „Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine, în cazul în care persoana condamnată se află în România”.

Prin urmare, astfel cum însăși denumirea acestei secțiuni o menționează în mod explicit, una dintre condițiile necesare pentru admiterea cererii de recunoaștere și punere în executare a unei hotărâri judecătorești străine, este aceea ca persoana condamnată să se afle în România, necesitate îndeplinirii acestei condiții deducându-se și din reglementarea de ansamblu a aceleiași secțiuni, care face trimitere la domiciliul din România al persoanei condamnate sau la locul de deținere de pe teritoriul național, în care aceasta ar putea fi încarcerată.

Ori în cazul în speță, deși astfel cum rezultă din documentele ce au însoțit cererea statului de condamnare, numita B.T. a redobândit cetățenia română, totuși pe baza verificărilor efectuate de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București (conform adreselor nr. 3800831/14.06.2016, nr. 3801010/16.06.2016 și nr. 2335501/8 din data de 15.06.2016, emise de Direcția Generală de Pașapoarte din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date), nu s-a putut stabili că aceasta ar avea domiciliul sau reședința pe teritoriul României sau că s-ar afla încarcerată în vreun loc de deținere de pe teritoriul statului solicitat, astfel încât nefiind îndeplinită condiția ca persoana la care se referă hotărârea de condamnare pronunțată de autoritățile judiciare din Republica Moldova, cu privire la care se solicită recunoașterea și punerea în executare, să se afle pe teritoriul României, Curtea nu a putut da curs favorabil acestei solicitări.

De altfel, potrivit art. 136 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 302/2004, republicată, unul dintre motivele de refuz al recunoașterii și punerii în executare a unei hotărâri judecătorești străine este acela că persoana condamnată a părăsit România, iar legăturile sale cu statul român nu sunt semnificative, împrejurare incidentă și în prezenta cauză, de vreme ce verificările efectuate nu au confirmat prezența persoanei condamnate B.T. pe teritoriul României.

Pe de altă parte, deși în cauză se constată îndeplinirea condiției dublei incriminări prev. de art. 137 rap. la art. 136 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 302/2004 republicată, în sensul că faptele care au atras condamnarea numitei B.T. au corespundent în legislația penală română, fiind incriminate în disp. art. 213 C. pen. român și, de asemenea, este satisfăcută și cerința prevăzută de art. 137 alin. (3) rap. la art. 136 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 302/2004 republicată, referitoare la caracterul definitiv și executoriu al hotărârii de condamnare a acesteia, iar din verificările realizate în aplicarea dispozițiilor art. 137 alin. (1) rap. la art. 134 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 republicată s-a stabilit că numita B.T. nu este cercetată în prezent de către organele de urmărire penală române pentru săvârșirea altor infracțiuni, conform procesului-verbal întocmit la data de 31.10.2016 și fișei de cazier judiciar anexate la lucrare, totuși Curtea a constatat că în aplicarea dispozițiilor art. 136 alin. (3) cu referire la art. 151 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 302/2004 republicată, hotărârea judecătorească pronunțată de Judecătoria Edineț din Republica Moldova nu poate fi recunoscută și nici pusă în executare în România, întrucât în conformitate cu disp. art. 162 alin. (1) lit. b) C. pen., s-a împlinit termenul de prescripție al executării pedepsei.

Față de toate aceste considerente, în temeiul disp. art. 137 alin. (1) și (3) rap. la art. 135 alin. (1) și alin. (6) lit. c) din Legea nr. 302/2004, Curtea a respins cererea de recunoaștere și executare în România a sentinței penale din data de 03.07.2003 pronunțată de Judecătoria Edineț din Republica Moldova, prin care numita B.T. a fost condamnată la pedeapsa de 6 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei într-o colonie de educare prin muncă cu regim comun, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism.

4. Greșita aplicare a deciziei în interesul legii nr. 3/2010. Neagravarea situației în propriul apel

- Cod procedură penală: art. 418

„Raportat la disp. art. 418 C. pr. pen., Curtea nu a putut proceda la înlăturarea solidarității pe latură civilă dintre inculpat și partea responsabilă civilmente, impusă de judecătorul fondului, chiar dacă nu a fost de acord cu ea, fiind contrară deciziei instanței supreme nr. 3/2010, astfel încât să se ajungă la obligarea inculpatului singur la plata cheltuielilor judiciare către stat. Eventuala apreciere ca pertinentă a acestei critici, ar echivala cu încălcarea principiului neagravării situației în propria cale de atac, prev. de art. 418 C. pr. pen. în condițiile în care inculpatul nu a avut nici un interes să invoce astfel de motive de apel, iar părțile civile nu au înțeles să susțină asemenea aspecte în apelurile lor.”

(decizia penală nr. 820/A din data de 10 mai 2016)

În fapt, s-a reținut că:

Inculpatul R.E., la data de 22.11.2012, în timp ce conducea autoturismul marca Ford, pe DN 5, ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale și a măsurilor de prevedere privind circulația pe drumurile publice, a accidentat-o pe numita P.M., în vârstă de 16 ani, care traversa carosabilul pe trecerea de pietoni, cauzând decesul acesteia.

Prin sentința penală nr. 46/10.02.2016 a Jud. Cornetu, în baza art. 396 alin. (1), 2 și 10 C. pr. pen. a fost condamnat inculpatul R.E. la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută și pedepsită de art. 178 *alin. (1) și (2) vechiul C. pen.*, cu aplicarea art. 5 C. pen., dispunându-se în baza art. 86¹ C. pen. de la 1968 suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, pe durata unui termen de încercare de 6 (șase) ani.

Pe latură civilă a fost obligat inculpatul, în solidar cu partea responsabilă civilmente Fondul de Protecția a Victimelor Străzii, la plata cheltuielilor de spitalizare, către spital, precum și la plata de daune materiale și morale către părțile civile persoane fizice.

De asemenea, a fost obligat inculpatul, în solidar cu partea responsabilă civilmente Fondul de Protecția a Victimelor Străzii, la plata sumei de 2.000 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat (urmărire penală și instanța de fond).

În apel, referitor la solicitarea Fondului de Protecția a Victimelor Străzii de înlăturare a obligării sale, în solidar cu inculpatul de la plata cheltuielilor judiciare către stat, argumentat de greșita obligare în solidar cu inculpatul a aceleiași părți responsabile civilmente și la plata despăgubirilor civile, Curtea a reținut în primul rând că eventuala apreciere ca pertinentă a acestei critici, ar echivala cu încălcarea principiului neagravării situației în propria cale de atac, prev. de art. 418 C. pr. pen. în condițiile în care inculpatul nu a avut nici un interes să invoce astfel de motive de apel, iar părțile civile nu au înțeles să susțină asemenea aspecte în apelurile lor.

Într-adevăr, contrar opiniei judecătorului fondului, în cauză sunt perfect aplicabile cele stabilite prin decizia nr. 3/2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Secții Unite, conform căroră în cauză în calitate de parte responsabilă civilmente răspunde Fondul de Protecție a Victimelor Străzii, care poate fi obligat singur, iar nu în solidar cu inculpatul, la plata despăgubirilor civile către persoanele pagubite prin accidente de vehicule neasigurate.

Având în vedere că Fondul de Protecție a Victimelor Străzii, nu a susținut în cadrul apelului în mod separat și distinct un asemenea motiv de apel, care a fost numai amintit tangențial ca argument în favoarea celei de a doua critici învedereate de către acest apelant și raportat și la disp. art. 418 C. pr. pen. Curtea nu a putut proceda la înlăturarea solidarității pe latură civilă dintre inculpat și partea responsabilă civilmente, impuse de judecătorul fondului, chiar dacă nu a fost de acord cu ea, fiind contrară deciziei instanței supreme nr. 3/2010, astfel încât să se ajungă la obligarea inculpatului singur la plata cheltuielilor judiciare către stat.

În contextul în care nici un alt apelant nu a invocat greșita obligare în solidar a Fondului de Protecție a Victimelor Străzii, cu inculpatul la plata despăgubirilor civile și a cheltuielilor judiciare, admiterea apelului Fondului de Protecție a Victimelor Străzii, din acest punct de vedere ar determina o agravare a situației acestuia, care ar trebui să plătească singur aceste despăgubiri, fiind evident că cel puțin în acest cadru procesual solidaritatea îi este mai favorabilă.

Așadar, Curtea a constatat că prin motivele de apel scrise, apelantul parte responsabilă civilmente Fondul de Protecție a Victimelor Străzii nu a criticat și dispoziția din sentința penală apelată privind obligarea în solidar a inculpatului și a Fondului la plata sumelor de bani datorate părților civile persoane fizice și spitalului, motivele de apel limitându-se la solicitarea de exonerare totală de la plata sumelor datorate cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Curtea a considerat că deși în cauză răspunderea apelantului parte responsabilă civilmente nu poate fi una solidară cu inculpatul pentru acoperirea sumelor de bani datorate cu titlu de despăgubiri civile, dispozițiile deciziei nr. 3/2010 a ÎCCJ fiind suficient de clare cu privire la acest aspect, susținerile primei instanțe în sensul că în cauză dispozițiile acestei decizii nu sunt aplicabile ca urmare a intrării în vigoare a noului Cod civil, care în art. 1382 stabilește solidaritatea față de cel prejudiciat între cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă, nefiind pertinente, întrucât o asemenea prevedere exista și în art. 1003 C. civ. 1864 la data pronunțării respectivei decizii de recurs în interesul legii, nu poate da curs favorabil acestui al doilea motiv de apel al FPVS, după cum s-a precizat.

Curtea a reținut totodată că prin pronunțarea unei soluții în cauză în care inculpatul a fost obligat în solidar cu Fondul de Protecție a Victimelor Străzi la plata sumelor reprezentând despăgubiri civile, dispoziția primei instanțe de obligare a apelantului parte responsabilă civilmente în solidar cu inculpatul la plata cheltuielilor judiciare s-a realizat conform art. 274 alin. (3) C. pr. pen.

Prin urmare, dispoziția privind existența solidarității între apelantul parte responsabilă civilmente și inculpat la plata cheltuielilor judiciare nu poate fi înlăturată de prezenta instanță de control judiciar cât timp nu este înlăturat și caracterul solidar cu privire la modalitatea de soluționare a laturii civile.

Or, aplicarea greșită a solidarității prin sentința penală apelată nu a constituit vreun motiv de apel în cauză, astfel încât menținând dispoziția de obligare a inculpatului și a apelantului parte responsabilă civilmente la plata despăgubirilor civile, Curtea a menținut pe cale de consecință, aplicând dispozițiile obligatorii ale art. 274 alin. (3) C. pr. pen. și dispoziția de obligare a acelorași părți în solidar la plata cheltuielilor judiciare.